

Κυριακή 17η Ἀπριλίου 2022

Κυριακή τῶν Βαΐων

(Ἰωάν. 12, 1 – 18).

«ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ» (Ἰωάν. 12, 13).

Στεκόμαστε σήμερα μπροστά στην Ὁραία Πύλη τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδας, καθώς ἐορτάζουμε τὴν μετὰ βαΐων καὶ κλάδων εἴσοδο τοῦ Κυρίου στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅπως σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, οἱ ἄνθρωποι ἐντυπωσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου «ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ».

Οἱ ἄνθρωποι κρατοῦν τὰ σύμβολα τῆς νίκης, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ Νικητὴ τοῦ θανάτου. Στέκονται στὸ δρόμο Του καὶ ὑποκλίνονται

στήν ἀπέραντη δύναμή Του. Ὑποδέχονται τόν προαιώνιο Βασιλιά ὅλου τοῦ σύμπαντος, τό Θεό καί Δημιουργό κάθε ὄρατῆς καί ἀόρατης φύσης. Προσκυνοῦν καί δοξολογοῦν τό πρόσωπο στό ὁποῖο βλέπουν τή δικαίωση τῶν ἐλπίδων, τήν πραγμάτωση τῶν ὀνείρων, τήν καταξίωση τῶν ἀνθρώπων. Ὑποκλίνονται μπροστά στήν ἀπέραντη ἀγάπη, στήν ἄφατη δύναμη, στήν ἄκρα ταπείνωση, πού εἰσοδεύει στίς καρδιές καί στή σκέψη τους, γιά νά τούς κατακτήσει, νά τούς φωτίσει, νά τούς δυναμώσει στίς θλίψεις καί στίς δοκιμασίες πού περίσσεψαν στή ζωή τους. Οἱ ἐκλεκτότεροι ἐκπρόσωποι τῆς ἀνθρωπότητας, τά μικρά παιδιά, ὑμνολογοῦν τό Μεγάλο Πατέρα καί Ἀδελφό, τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔχτισε τό παρελθόν τους, συνευδοκεῖ στό παρόν τους καί γλυκοχαράζει μέ τίς καλύτερες προϋποθέσεις τό μέλλον τους. Ἡ ἀγνότητα τῶν παιδιῶν συναντᾶ τήν ἀπόλυτη καθαρότητα τοῦ

Χριστοῦ. Ἡ δική τους ἀπλότητα συναντᾶ τήν ἀπερινόητη μοναδικότητα τοῦ Θεανθρώπου.

Αὐτή τήν πανεπίσημη καί πανευφρόσυνη ἡμέρα, μαζί μέ τά παιδιά καί τούς κατοίκους τῶν Ἱεροσολύμων στήν ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ στεκόμαστε καί ὅλοι οἱ πιστοί τῆς Ἐκκλησίας. Στεκόμαστε ὅλοι ἐμεῖς, πού ἀποτελοῦμε τόν νέο Ἰσραήλ, τόν καινούριο λαό τοῦ Θεοῦ. Στεκόμαστε στό πεζοδρόμιο τοῦ δικοῦ Του θριάμβου, συνακόλουθοι καί συνοδίτες τῶν βημάτων Του, θαυμαστές καί ὑμνολόγοι τῶν ἐνεργειῶν καί θαυμάτων Του. Εἴμαστε οἱ ἀποδέκτες τῶν εὐεργεσιῶν Του, τῶν μυστηρίων Του καί τῆς φρικτῆς θυσίας πού θά ὑπομείνει γιά τό χατίρι μας.

Ὑποδεχόμαστε τόν Κύριο μέ τά χέρια μας γεμᾶτα ἀπό τά σύμβολα τῆς νίκης, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς πίστεως, ὁ Τίμιος Σταυρός, ἡ μετοχή στά μυστήρια, ἡ κατάνυξη τῆς θείας λατρείας, ἡ χαρά τῆς μετάνοιας, ἡ προσφορά τῆς

ἀγάπης, ἡ δύναμη στίς ἐναντιότροπες δυσκολίες τῆς ζωῆς.

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή ἐξαιρετικά περίεργη, δυστοπική, μισάνθρωπη, παγερή καί ἀδιάφορη. Ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων πληγώθηκε ἀπό τόν ἀτομισμό. Οἱ σχέσεις διαβρώθηκαν ἀπό τόν ἡδονισμό. Ἡ προσφορά λησμονήθηκε ἢ ἀλλοιώθηκε ἀπό τό φόβο καί τόν καιροσκοπισμό. Οἱ ψυχές σκλήρυναν καί στένεψαν, ἀπογοητεύτηκαν καί πάγωσαν ἀπό τό φόβο τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀσθένειας.

Σήμερα, ὅμως, ἔρχεται κοντά μας ὁ Νικητής τοῦ κακοῦ, ὁ Ὀδοστρωτήρας τοῦ θανάτου, ὁ Θεραπευτής, ὁ Ἴατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, ὁ Παρηγορητής τῶν πονεμένων, ὁ Ὑπερασπιστής τῶν ἀδικουμένων, ἡ Ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Εἰσοδεύει στή ζωή καί στήν ὑπαρξή μας Ἐκεῖνος πού θέλει νά ἀνέβει στό Γολγοθᾶ τοῦ πόνου, νά κατέβει στόν Τάφο τῆς κακίας, τῆς ἄγνοιας καί τῆς ξεχασιᾶς, νά μα-

τώσει από τὰ ἀγκάθια καί τὰ καρφιά τῆς ἀνθρώπινης ἀνοησίας καί μικροπρέπειας. Δέ φοβᾶται. Δέ διστάζει. Θά τό κάνει, ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει ἀπέραντα. Θά θυσιαστεῖ, διότι ξέρει πώς στή θυσία βρίσκεται ἡ δύναμη καί ἡ δόξα Του. Θά βυθιστεῖ μέχρι τόν Ἅδη, γιατί ξέρει πώς μόνον ἔτσι θά τόν συντρίψει πραγματικά καί θά χαρίσει τήν Ἀνάσταση ὡς τρόπο ζωῆς γιά ὅλους μας.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἱεροσολύμων «ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καί ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ». Ἐμεῖς ἄς φορτωθοῦμε μέ τὰ δικά μας «βαῖα τῶν φοινίκων», γιά νά ὑποδεχθοῦμε τό Χριστό. Τό πίο πολύτιμο ἀπ' αὐτά εἶναι τὰ δάκρυά μας. Ὅχι τὰ δάκρυα τοῦ ἐγωισμοῦ. Οὔτε τὰ δάκρυα τῆς θλίψης. Νά βροῦμε τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας, μέ τὰ ὁποῖα θά ψάλλουμε τούς πίο ὠραίους ὕμνους στόν εἰσοδεύοντα Θριαμβευτή. Νά ἀνοίξουμε τήν ὑπαρξή μας, γιά νά μεταλάβουμε τό Σῶμα καί

τό Αἷμα Του, ἔτσι ὥστε, χωρίς ἀνόητους φό-
βους ἀλλά μέ συναίσθηση, χαρά καί ἀγάπη
στήν καρδιά μας, τό ἐπερχόμενο Πάσχα νά γί-
νει καί γιά μᾶς διάβαση καί πέρασμα ἀπό τά
γήινα στά οὐράνια, ἀπό τά πρόσκαιρα στά
αἰώνια, ἀπό τά θλιβερά στά θυμηδέστερα, ἀπό
τά φθαρτά καί φτηνά στά ἄφθαρτα καί πολύ-
τιμα δῶρα τῆς σωτηρίας μας. Ἀμήν.